

To sa ma vôbec nebojíte?
My by sme radi, ale nie si ten typ.

VZDUCHO BRODCI

Vladimíra Galková

VZDUCHO
BRODCI

Vladimíra Galková

VZDUCHO
BRODČI

sloart

Copyright © Vladimíra Galková 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5324-2

Rodičom a bratovi

1

*Nechajte ma spať na stole, nechajte ma tam,
v očiach sa leskne bieda kurtizán.*

Kyd Aburrido, asi mŕtvy muzikant

V ordinácii bolo všetko zažltnuté, lakované a popraskané. Sedela som na trojnožke a sledovala, ako sestra pripravuje doktorovi šitie. Keď som zbadala tú zahnutú ihlu, vyschlo mi v hrdle.

„To treba naozaj zašívvať?“

Doktor ani sestra nijako nereagovali, pracovali takmer v tichu, hovorili len na seba.

„A nedávate niečo na umŕtvenie?“

Doktor vystrel ruku k tácke, čosi z nej vzal a nahol sa ku mne. Koženková stolička pod ním smiešne zakňučala. Rozosmiala som sa. Uprel na mňa zrak a kliešte s ihlou bez slova držal vo vzduchu, kým som neprestala. Potom sa ku mne znova naklonil a chytil mi tvár prstami v latexových rukavičkách.

Cukla som hlavou. „A čo svorky? Alebo nejaký silnejší leukoplast. To by zrástlo.“

„Nerozprávajte,“ ozval sa prvýkrát mojím smerom.

Odsudzoval ma, to bolo jasné. Pritom nemohol vedieť, čo sa mi stalo. Mohli ma skutočne prepadnúť, ako som im tvrdila. Alebo som sa mohla niekoho hrdinsky zastať, to som tuším tiež spomenula. Mohlo sa stať milión vecí, nemusela to byť moja vina. Lenže boli tri hodiny ráno a zo mňa razil rum, takže som si o to koledovala. Očividne nemal nočnú prvýkrát.

Asi dve hodiny dozadu sme sa s Čatou tlačili v bare na Národní. Telo na tele, polárne modré svetlo, rozpínavá hudba, dusila som sa už päť minút po príchode, ale Čate sa tam niekto zapáčil, takže mne sa mal páčiť jeho kamoš. Celý večer potriasala hrdzavou hlavou, aby jej vlasy zakrývali veľké uši, objednávala a platila. Mala takú peňaženku na cvok, keď ju otvárala a zatvárala, robil puk, puk a vyzeralo to hrozne dôležito. Túžila som len vypadnúť. A Čata to dobre vedela, videla, že tam celý čas iba podopieram pult a pozerám z okna, ale nemohla si pomôcť. Takže kým sa oni zabávali, z času na čas som si vzala pohár, kliesnila si cestu nabitým barom, ostrila na ľudí a dúfala, že nikoho nespoznám. A pri jednom takomto okruhu som vo zvláštne zastretej chvíli len tak vyflusla víno za krk nejakému chlapíkovi pri dverách. Netuším, prečo som to spravila. Niečo na jeho priveľkej koženej bunde, niečo na jeho malej hlavičke muselo byť zárukou istoty.

Prudko sa zvrtol, prezrel si dav okolo, potom mu pohľad padol na mňa, na pohár v mojej ruke.

Chytil sa za tylo. „To čo bolo?“

Stačilo by sa vtedy zadávať rýchlo inde. Ospravedlňujúco sa zahihňať a raziť si cestu ďalej.

„Vyflusla som na teba víno.“

Maličkú hlavu vysunul nechápavo dopredu, ako sa snažil zachytiť v hluku moje slová. Napila som sa z vína a pováľala ho v ústach. Díval sa striedavo na mňa a na môj pohár. Keď mu to došlo, skrivil ústa a chrstol mi do tváre zvyšok svojho pitia. „Sranda, čo?“

Ruky sa mi nepatrne chveli, keď som sa utierala do trička. „Neviem, už si tam skoro nič nemal.“

Oči mu v tom modrom svetle zasvietili ako nakladané cibulky. „Radšej vypadni.“

Pričuchla som si k mokrému tričku. „Cuba Libre? To fakt?“

Zadíval sa na svoj pohár. Zrak mu sklúzol k nohám. Na zemi ležala slamka z jeho pohára.

„A slamkou! Hahaha, cucal to slamkou, zbláznim sa!“

Celý čas, čo som sa na tom akože bavila, mlčal, hlavu stále sklonenú k nohám. Potom zdvihol pohľad a pomaly, stuha sa usmial. Akoby sa mu museli najprv rozostúpiť kosti, aby niečo také mohlo nastať.

Nič nehovoril, iba sa usmieval. Roztriasli sa mi aj nohy.

Vyrazila som na záchod, zapadla do prvej voľnej kabínky a zdrevenená strachom zhlboka dýchala. Chvíľu som sa upokojovala čítaním odkazov na kachličkách, od podlahy po strop boli popísané všetkým, čo naši ženské v kabelke. Mená. Telefónne čísla. Dátumy. „Čo sa stalo, sa zahojí, čo sa nestalo, sa nezahojí.“ Na záchodoch prežívala len klasika.

Oprela som sa, zavrela oči a načúvala duneniu v bare aj vo vlastnej hlave.

Potom si ten mladík konečne od Čaty vypýtal číslo, ten druhý odo mňa nie, a mohli sme vyraziť domov.

Schmatla som bundu a skákala za Čatou, natešená, že sa to naozaj deje.

Boli sme takmer pri dverách, keď sme ako na povel obe zastali. Čata zdvihla prst k stropu.

„To je...“ neveriacky na mňa vyvalila oči. „To je Kyd?“

Ohúrene som prikývla. To, čo sa valilo z reprákov, naozaj znelo ako on. Kyd Aburrido si hovoril jeden chalan z petržalského sídliska, kde sme vyrastali. Nahral jediné cédečko, ktoré mi Čata napálila, a celú strednú sme ním žili. Samotného Kyda nebolo nikde veľmi vidieť. Občas sa vynoril u niekoho v suteréne, občas niekde zahral, nikto nevedel, kedy a kde, možno by inak aj niekto prišiel. My sme s Čatou mali to šťastie hneď dvakrát, úplnou náhodou. Že je to on, nám došlo, až keď si ten človek v havajskej košeli vzal gitaru a začal hrať. Už vtedy vyzeral odpísane, a kým sme skončili strednú, zmizol. Nik o ňom nikdy viac nepočul. Šírili sa reči, že je v base. Že sa oženil. Že zomrel. Tomu verila väčšina, veľa života, málo času, málo života, veľa času, nikto nevie, bez debaty legenda. A odrazu sa v tejto mŕtvej rannej hodine ozve uprostred Národky. Kto okrem nás dvoch vôbec to cédečko ešte mal? S úžasom sme sa obzerali okolo seba, čo na to ostatní, ale ostatní nič. Ani pri refréne. Akoby sa nechumelilo. Z tej divnej chvíle nás vytrhli až svetlá nočného spoja, ktorý brzdil za oknom, tak sme sa pobrali k východu. Barom sa stále rozlieval Kydov spev.

Celé leto bol okamih...

„Musíme zistiť, čo sa s ním stalo!“ kričala som za Čatou. Ak ten chlapec naozaj zomrel, tak určite nejakou

hrozne obyčajnou smrťou, ktorú si on ani jeho dielo nezaslúžili.

... a než som stihol mihnúť tým okom...

„Pamätáš, ako sme ho chceli vypátrať a uprosiť, aby nahral ďalšie cédečko?“ Čata vyskočila z dverí a hopsala k zastávke. Prehodila som si cez seba svoju superchlpatú zelenú bundu a vyrazila ňou niekomu z ruky drink.

... vyrástla si mi v náručí v niečo...

V pohári mu neostala ani kvapka Cuba Libre, všetko mal na bunde. Střípla som. Ale nikdy by mi neuveril, že toto nebolo naschvál, tak som sa len rýchlo odvrátila.

... čo ma láme v páse.

„Pamätám!“ zavolala som za Čatou a dostala päšťou do tváre.

V šípkach by to bolo za plný počet. Pristála mi v nose aj v ústach, mám malú tvár, chytili by ste ju do dlane ako jablko. Vypadla som z dverí na chodník. Od bolesti som prestala vidieť a počuť, úplne ma vyplo. Cítila som len pulzovanie. Čata si najprv nič nevšimla, myslela si, že som zakopla. Vrátila sa ku mne, prehodila si kabelku na chrbát a začala ma dvíhať. Ale to nešlo, musela som sedieť. Nechápavo ma sledovala, potom si všimla, že má od niečoho zašpinené tričko. Zaklonila sa a na prsia jej dopadlo svetlo z lampy. Nechápavo sa zamračila. „Čo to?“

„Mmm.“ Nemohla som rozlepiť ústa, zuby ma pálili. Nos ma páлил, kosti okolo očí, všetko mi horelo.

„Vlada!“ Začala ma zase dvíhať, ale nedokázala som stáť, nemotorne si teda čupla a spustila ma pomedzi kolenná späť na zem. Chytila ma opatrne za tvár a vystrašene na mňa pozerala.

„To ti kto?“

Niečo som zabublala.

„Hajzli zasraní...“ Vyskočila a zvrtila sa k baru.

Chytla som ju za rukáv. „Asi si ma s niekým pomýlil.“

„S kým, so Stevenom Seagalom?“

„Haha.“ Do úst mi šľahla nová bolesť. Musela som ich mať natrhnuté, ale nevedela som kde. Niečo sa mi dialo aj s nosom. Zdvihla som ruky k tvári, ale neodvážila som sa ničoho dotknúť. Strašne to bolelo. Opatrne som si prešla jazykom po zuboch. Nechýbal ani jeden.

Čata sa mi vyšklbla a rozrazila dvere do baru. „Kto ju udrel?“ revala. „Kto to bol?“

Neverila som vlastným ušiam. Po tomto určite vylezie von a dorazí ma. Vybavil sa mi ten jeho úsmev. Skončila som. Každú chvíľu musí vyletieť dverami, pichne ma nožom a zdrhne do tmy. Všetko som to videla, obyčajná noc, ľudia umastení od kuracích krídeliek ospalo uhýbajú taxíkom, ktoré sa s tichým dunením presúvajú po dlažbočných kockách, a ja poslednýkrát vydychujem uprostred ulice, oproti najkrajším dverám Prahy, tým do divadla Viola.

Čata stále vykrikovala ako posadnutá, že to tak ne necháme. „Volám políciu, počuješ?!“

„Buď ticho, zabije nás!“ ťahala som ju za nohavicu.

„Dostanú ťa, ty hajzel!“

„Prosím, Čata! Nič mi nie je, aha,“ pokúšala som sa vstať.

„Vezmú ti DNA z hánok!“ divoko sa rozhliadala po bare. V tom hluku ju sotva niekto počul. Obrátilo sa k nej pár nechápavých pohľadov a zase sa vrátili k svojim po-

három. Čata ďalej vyhukovala ako blázon, že to mám na zašívanie a za to je basa.

„To je nápad, poďme to zašiť!“ Chlapíka stále nikde nebolo, o to väčší strach ma posadol. Hrabala som sa na nohy, aby som odtiaľ čo najskôr vypadla. „Stojím, pozri. Nič mi nie je!“

Zapotácala som sa a obzrela sa okolo seba. Nebolo mi úplne jasné, kde je ktorá ulica. Napravo v diaľke rezal tmu červený neón Louvru, vybrala som sa tým smerom. Čata ma po chvíli dobehla a sledovala každý môj krok. Bolesť bola stále rovnaká, ani trochu sa nemenila, ale tvárila som sa, že to nie je také zlé. Okolo nás sa presunula naša električka plná šťastlivcov, ktorých porozváža domov ako veľká otlčená mamina. Navrhla som, aby sme pokračovali pešo na ďalšiu zastávku a trochu si tam odľúkli.

Čata pokrútila hlavou. „Mali by sme ísť rovno na pohotovosť, kukaj,“ mávla k výkladom.

Zastala som pred jedným a chvíľu na seba ostrila. Urobilo sa mi zle od žalúdka.

To v odraze nebola moja tvár. Nos som mala rovnako široký na začiatku ako na konci, pripomínala som nejaký druh opice. S hornou perou tiež nebolo nič v poriadku. Po brade mi stekala krv. Nebolo vidno, či je z nosa, alebo z úst. V žltom svetle lampy sa leskla na čierne. Striedala som výklad za výkladom a civela na seba pomedzi knihy, spoločenské šaty, kurzy v banke. Všade to vyzeralo rovnako zle, rovnako na zašitie.

Pohla som sa za Čatou smerom k Spálenej, kde sídlila pohotovosť.

* * *

Doktor urobil uzlíky, odložil šitie a odmerane sa na mňa zadíval.

„Ako sa vám dýcha?“

„Báječne.“

Mlčky si prezeral moju tvár. Potom bez varovania vystrel ruku a dotkol sa mi špičky nosa. Akoby mi znova vrazili.

„Čo robíte?!“

„Zisťujem, či to nemáte zlomené.“

A znova. Stlačil mi kosť v strede nosa. Zاتمelo sa mi pred očami. Strčila som ho do hrude, až sa rozbehol na tom svojom kolieskovom kresle a vrazil do stola. Po zemi sa rozsypali nejaké špachtle.

„Pardon,“ zamumlala som a rukami si kryla nos.

Kým to sestra zbierala, potláčala som nutkanie na vracanie. Vstala som a zacúvala chrbtom k stene, aby som mala tých dvoch pod kontrolou. Doktor sa pozrel na hodinky a vzdychol. „Na toto nemám nervy.“ Kývol na sestru a tá mi doniesla podpísať nejaký papier. No kľudne. Naškriabala som im tam podpis cez pol strany, úplne som ju ním zauzlila. Doktor pokynul sestre, aby mi do nosa strčila aspoň tampóny proti krvácaniu. Pri odchode som zazrela svoj odraz vo vitríne. Super.

Čata celú cestu z pohotovosti pozerala do zeme a premáhala smiech.

V električke som sa znovu skontrolovala v odraze. Kým sme čakali na zastávke, ešte viac som opuchla. Ale ošetrenej, mimo smrteľného nebezpečenstva, mi bolo hneď veselšie. Nakoniec ten večer nedopadol najhoršie. Dotkla som sa silonového rebríka pod nosom a telo mi zasypali ihličky radosti.

Keď som ešte bývala doma, brat sa raz vrátil v noci so zlomeným nosom. Sedel na vani len v trenkách a držal si na tvári nejaký balíček z mrazničky. „Vlada,“ šepkal, aby nezobudil rodičov, „myslel som, že skapem od bolesti. To chrupnutie počul aj kamoš.“ Sedela som oproti nemu na záchode a okúzlene prikyvovala. Na druhý deň sa mu pod očami vyzrážali úchvatné okuliare. Strašne som mu ich závidela. A teraz som prišla na rad ja. Dostala som na búdku, až ma museli ošetriť, a prežila som to úplne v pohode. Ľudia sa budú za mnou otáčať a premýšľať, čo všetko som asi zažila. Nenápadne som sa okolo seba poobzerala. Väčšina pasažierov spala zosunutá v plastových škrupinách a reagovala iba na ohlášku svojej zastávky. Tak som sa na seba obdivne uškŕňala sama. V odraze som videla, ako Čata prevracia oči. Jej problém bol, že mohla piť, koľko chcela, nikdy sa neopila. A odkedy sedela v kancli, chýbal jej istý nadhľad. Celú cestu mudrovala, že to nebudem mať zlomené, lebo by som nevedela dýchať. Ale doktor pochybnosti očividne mal, takže som si nenechala pokaziť náladu. Na Jiřího z Poděbrad sa uistila, či to zvládnem domov sama, a s hlúčkikom ľudí sa vytratila do tmavého rána.

Sledovala som cez okno, ako mieri k secesnej budove na kraji námestia. Ostatní sa postrácali v malebných uličkách okolo. Tiež som bývala na Žižkove, len pár metrov od vysielачa, ale to bolo pred rozchodom.

Zosunula som sa na sedadle a zavrela oči. Spomenula som si na toho chudáka v bielej rovnošate. Nemala som doňho tak strčiť. Nečakal to, na sekundu sa mu na tvári zjavil taký začudovaný výraz. Odrazu mi ho bolo

v tých jeho ortopedických papučiach ľúto. Ale mohol ma aspoň varovať.

Električka za sebou nechala Vinohrady, potom Vršovice, potom Strašnice. Vystúpila som na konci sveta. Žižkovská veža odtiaľto vyzerala ako hračkársky samopal. V uliciach sa prevažovala hmla. Zastávka sa kúpala v jedovatozelenom svetle benzínky, za ňou sa ponáralo do tmy pár garáží prerobených na autoservis. Aj napriek vysvieteným čerpadlám tu bolo mŕtvo, len tuje pri ceste sa čerili v hrdzavom svetle lúčov, akoby ich električka zobudila.

Došla som k štvorposchodovému činžiaku, kde som bývala v podnájme. Na najvyššom poschodí panovala tma, spolubývajúci už určite spal. Nechcelo sa mi ísť hore. Čakalo ma ťažké zaspávanie, tvár ma stále bolela a necítila som sa ani trochu ospalá. Minula som vchod a vliekla sa ďalej zadnou stranou ulice, ktorú lemovali rodinné domy. V niektorých záhradách si už cez stromy prehodili vianočné žiarovky. Prešla som popod obrovský billboard na hlavnú. Tam vo vlhkej čiernej tme svietilo, nikdy nesklamalo, nonstop Tesco.

Dvere sa rozbehli do strán a vnútri ma oslepili biele neónky. Po predajni sa tmolili predavači v tmavomodrých vestách, pozerali do papierov a potom do regálov. Zákazníkov nemali veľa, ale viac, ako by človek o pol štvrtej ráno čakal. Zakaždým to tak bolo. Prázdne cesty, prázdne ulice, ale vždy sa nájde niekto, kto postáva o pol štvrtej pri tej istej pyramíde konzerv.

Obchádzala som palety, z ktorých zamestnanci vykladali jogurty, čítala si zloženie na paštétach, znalecky

pokyvávala hlavou nad zľavami v mäsovom oddelení. Mohlo by to vyzerat' ako obyčajná strata času a o to šlo. Občas som tam zašla len kvôli tomu. Raz si to jeden zo zamestnancov všimol. Keď som sa asi hodinu potulovala po celom Tescu, nevydržal to a spýtal sa, čo hľadám. Muselo to byť niečo malé, čo sa ťažko hľadá. Povedala som mu, že špáradlá. Nerozumel mi. *Što to jest?* Tak som mu to zahrala. Akože som práve dojedla a začala si imaginárnymi špáradlami vrtat' medzi zubami. To ho pobavilo. *Zuvajčisti!* Rozosmial sa, predné zuby mal všetky vytlčené. Dalo sa tu zažiť kopec srandy, keď ste nemali na výber.

Vzala som si mrazený hrášok a pobrala sa k pokladniám.

Vonku stále panovala tma, ale po cestách už hustla ranná doprava. Vzala som to cez blízky lesík na kopec, pod ktorým sa rozprestieralo depo Hostivař s konečnou zeleného metra. Zhora vyzerali vozne ako maličké strieborno-červené lekárničky, ale keď sa blížili, škrípali na celú kotlinu. Sadla som si do trávy a sledovala, ako z depa a do depa prúdi jedno metro za druhým, ale dlho som tam nevydržala. Bola chladná noc skraja decembra, vonku už pekne prituhovalo, nadránom klesali teploty k nule.

Doma som zaliezla rovno do izby. Zhodila som zo seba bundu a rozťahla sa na matraci. Bola to jediná vec, čo som si priniesla z bývalého podnájmu. Bol taký veľký, že som si v noci mohla odsunúť taniere aj s jedlom na kraj a ráno nebolo nič vysypané. Teraz som si na ňom nedokázala nájsť polohu. Vedela som zaspať len na bruchu, ale pre boľavú tvár som musela ležať na chrbte. Ne-

šlo to, akoby som stála opretá o stenu. Modlila som sa aspoň za trochu spánku, o necelé štyri hodiny som mala byť v predajni. Ale spánok nikde. Spoza bilbordov vychádzalo slnko. Z ranného smogu preblikávali svetlá Pankrácu ako letisková navigácia. Tvár ma neprestávala boľieť. Myslela som, že vďaka tej bombici dostane duša na chvíľu pauzu, ale nefungovalo to celkom tak. Premohla ma sebaľútosť. Tu ležím, päť rokov po vysokej, v podnájme niekde na Skalke, úplne sama. Z očí mi vytryskli slzy, ale akurát mi rozžeravili rany a v hlave mi začalo tupo pulzovať, tak som s tým prestala. Načiahla som sa po zrkadlo. Pod jedným okom mi nabiehala modrina, ale pod druhým nič. Na okuliare to nevyzeralo.

2

Pri kase bola Klára. Ospalo sledovala cez výklad život na Václavskom námestí a nevnímala nič z toho, čo sa dialo v obchode. Čo som tam pracovala, stále zízala von, len s námahou presúvala pohľad na zákazníkov, ktorí chceli zaplatiť. Spomalene im nablokovala oblečenie, strčila ho do tašky a oznámila sumu. Takmer nehovorila, obmedzovala sa na *degujeme, naschledanou* a na moje vtipy nereagovala, hoci na ostatných sa oneskorene zasmiala vždy, aj keď neboli ani spolovice také dobré.

Po predajni pobehovala Adela v tých svojich papučkách. Robila tu len na pol úväzku, pretože ešte študovala, ale mala vždy najväčší predaj, len tak, akoby sa o to nijako nesnažila. Kým ona dostala ku kase desať ľudí, ja sotva jedného. Najradšej som sa zašívala pri kabínkach, ale tam to už zabrala Bára. Malá Bára s obrovskými očami, čerstvých osemnásť, ale už mala v živote jasno. Chcela to dotiahnuť na vedúcu predajne. Preto som sa s ňou nevedela baviť vážne. Ale to asi nebol jej problém.

Terajšiu vedúcu som nikde nevidela. Deň sa nezačínal najhoršie.

Mávla som tým trom a zamierila do kumbálu za kabínkami, ktorý fungoval ako šatňa. Ešte sme tam mali záchod, mopy na vytieranie podlahy, mikrovlnku, ale hlavne tam visel zo steny vyklápací stôl, ktorý predstavoval svetlý moment celej šichty. Keď ste mali šťastie, nikto cez vašu obednú pauzu nešiel práve čúrať. Našla som svoju pracovnú uniformu – čierne nohavice a ružovú košeľu, prezliekla sa a podišla k zrkadlu. Modrina pod okom naberala na sile, tvár som mala stále trochu napuchnutú, ale bolesť sa stiahla už len do úst. Bola ostrá a čerstvá ako práve zaliate kvety, no s nocou sa to nedalo porovnať. Vyšla som von a postavila sa k Adele.

Práca asistentky predaja mala svoje pevné pravidlá. V prvej fáze necháte ľudí po príchode do predajne porozhliadnuť sa. Nie dlho, pár sekúnd. Potom k nim pristúpíte, pozdravíte a zaháčkujete ich otázkou. Ale pozor, nesmie to byť žiadne *Môžem vám pomôcť? Poradím vám?* Nič, na čo sa dá odpovedať len áno, alebo nie. Chce to otvorenú otázku, napríklad *Čo ste si prišli pozrieť? Zháňate tričko alebo skôr košeľu?* A čokoľvek ten chudák odpovie, dá informáciu o tom, čo hľadá alebo nehľadá, a už ho máte, už je váš, chodíte s ním po predajni, hrabete sa v ramienkach, nahlas si overíte jeho veľkosť, vždy radšej o číslo menšiu, nikdy nie väčšiu, predajňou sa rozlieha kliky-klaky vešniakov, pôsobí to na zákazníkov, pôsobí to na vedúcu. V ďalšej fáze ho zaženiete do kabínok a nanosíte mu čo najviac vecí, čím sa zvýši šanca, že si niečo vyberie. A ak nie, bude sa cítiť tak previnilo, že ste okolo neho skákali a koľko toho

má v kabínke, až si vezme aspoň blbé tielko. Ale tam som to dopracovala málokedy. Zakaždým som položila zavretú otázku. Celú cestu k zákazníkom som si opakovala, čo mám povedať, ale keď na mňa pozreli a ja som otvorila ústa, vypadlo z nich vždy to isté. Poradím nejako?

Nie.

Dobre.

Akoby som bola po lobotómii. A to *dobre*. Čo to s ním mám? Dobre. Môžem povedať hocičo, môžem povedať jasné, okej, fajn, niečo, z čoho srší, akože som úplne nad vecou napriek tomu, že som tam ostala stáť odmietnutá s rukami za chrbtom. Čokoľvek znie lepšie ako to ohnuté prišliapnuté dobre. Akoby som sa sama kopla do zadku. Keď si to vedúca všimla, zakaždým ma zavolať na slovíčko. „Pýta to väčšiu aktivitu na ploche, Vlada. Ešte som ťa nevidela niešť niečo do kabínky. Dostaň ich do kabínky,“ opakovala mi každý deň. „Dostaň ich tam.“

Vďakabohu, nebolo zatiaľ koho kam dostávať. V synchronom centre sa ráno motalo len pár turistov a v predajni vládlo dopoludňajšie mŕtvo. Ak aj niekto raz za čas vošiel, prenechávala som ho v záujme obchodu Adele. Plniť sme sa začali až okolo obeda. To dorazila aj vedúca. V letku úctivo pozdravila zákazníkov, nazrela do kasy a pohľadom zmapovala situáciu. Adela práve mierila ku skupinke ľudí, úsmev od ucha k uchu, predvádzala im obojstranný zips na bunde, ktorú jeden z nich práve držal v ruke. Ošívala som sa medzi regálmi a zvažovala, koho si vezmem ja. Kým som sa rozhodovala, niekoľko ľudí opustilo predajňu bez toho, aby si niečo kúpili. Na kovových oblúkoch s alarmom boli namontované sen-